

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

לפני כבוד השופט יוסי טופף

המערערת:

שי-לי אבנבך
ע"י ב"כ עו"ד איגור יוטקין ועו"ד קובי מרגולוב

נגד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד לבנת מלמד (פמת"א - פלילי)
ועו"ד יוסף קנפו (פמת"א – אזרחי)

2. חיים לוי

החלטה

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כב' השופטת נועה תבור) מיום 23.3.2018 בצ"מ 59157-02-18, לפיה נעתר בית המשפט לבקשת המדינה והורה על סגירת מועדון "TLV CLUB" (להלן: "המועדון") עד תום ההליכים המשפטיים כנגד המערערת.

הרקע והשתלשלות ההליכים

2. מועדון "TLV CLUB" מוכר כמועדון חשפנות, והוא משתרע על פני שני מפלסים (קומת קרקע וקומת מרתף), ברחוב המסגר 66 בתל אביב, בשטח של כ-300 מ"ר. במקום מועסקים, בין היתר: רקדניות/חשפניות, מלצריות, ברמן, תקליטן, קופאית ומאבטחים.

3. המועדון מופעל על ידי המערערת, ולצורך כך שכרה את השטחים בהם מופעל המועדון מחב' האורד. סי. לוי השקעות בע"מ. בהתאם להסכם שכירות בלתי מוגנת מיום 23.5.2017, המועדון נשכר על ידי המערערת לתקופה שבין 1.6.2017-30.6.2018, וניתנה לה האופציה להאריך את משך תקופת השכירות עד ל-6 שנים, בכפוף לתנאים המפורטים בו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

4. ביום 6.12.2017 הוציא מפקד מחוז תל אביב במשטרת ישראל, ניצב משה (צ'יקו) אדרי, צו מנהלי להגבלת השימוש במועדון לפי חוק הגבלת שימוש במקום לשם מניעת ביצוע עבירות, תשס"ה-2005 (להלן: "החוק"), לתקופה של 30 ימים, וזאת לאחר ששוכנע כי קיים חשד סביר כי המועדון משמש לביצוע עבירה של החזקת מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), וימשיך לשמש לביצוע העבירה באם לא יוגבל השימוש במקום (להלן: "הצו").
5. ביום 16.12.2017 נדחה ערעור על הוצאת הצו על ידי בית משפט השלום בתל אביב (כב' הש' שלומית בן יצחק) (ע"ק 17-12-20198).
- ביום 24.12.2017 נדחה ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי (כב' הש' ציון קאפח) (עצ"מ 12-36048-17).
6. ביום 15.2.2018 הוגש כתב אישום נגד המערערת ואביה, במסגרתו יוחסו למערערת ביצוע עבירות של סרסרות למעשה זנות לפי סעיף 199(א) לחוק העונשין והחזקת מקום לשם זנות לפי סעיף 204 לחוק העונשין. לאביה של המערערת יוחסו עבירות של סרסרות לפי למעשה זנות לפי סעיף 199(א) לחוק העונשין, סיוע להחזקת מקום לשם זנות לפי סעיפים 204 + 31 לחוק העונשין ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.
- על פי עובדות כתב האישום, בתקופה שבין חודש יוני 2017 לבין דצמבר 2017 פעל המועדון, מדי לילה, והועסקו בו בין 10 ל-26 נשים, אשר סיפקו מופעי חשפנות, שירותי ריקוד אישיים ושירותי זנות. נטען כי המערערת הינה הבעלים והמפעילה של המועדון, ואביה סייע בידה, באופן שהיה אחראי על הפן הכספי, ניהול הבר, ניהול הקופה והתשלומים לחשפניות.
- נטען כי במסגרת עבודתה המערערת קיבלה את החשפניות לעבודה במועדון, הנחתה אותן בקשר לאופי העבודה וכללי המקום, ונתנה לחלקן היתרים ספציפיים להעניק שירותי מין ללקוחות בחדרים פרטיים שנמצאים בקומת המרתף. הפעילות במועדון כללה צפייה במופעי חשפנות בחלל המועדון בתמורה לכרטיס כניסה בעלות של 100 ₪. בנוסף, עמדה האפשרות ללקוחות המקום לרכוש כרטיסים המזכים ב"ריקוד אישי" תמורת 25 ₪ לכרטיס, בעבורו חשפנית הייתה יושבת על ברכי הלקוח והתחככה בגופן, בעודה לבושה בבגדים תחתונים בלבד, ולעתים אף בחזה חשוף, והלקוח הורשה ללטף את גופה במשך 3 דקות, לעיתים עד להגעתו לפורקן מתחת לבגדיו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

נטען כי בקומת המרתף של המועדון פעלו שני חדרים פרטיים, בהם סיפקו חלק מהחשפניות שירותי מין שונים בתמורה לתשלום נוסף, והכל בידיעת המערערת ואביה. צוין כי כחלק מכללי המועדון החשפניות נדרשו לקבל מראש את אישורה של המערערת להתלוות עם לקוח לחדרים הפרטיים שבקומת המרתף. המערערת היא זו שקבעה את סדר ירידת החשפניות לאותם חדרים, פתיחת דלתות החדרים וזמני השהות בהם. צוין כי אישורה של המערערת לאספקת שירותי מין בחדרים הפרטיים ניתן אך לחשפניות שבהן בטחה שלא יחשפו את קיומם של שירותי הזנות שניתנו בחדרים הפרטיים. נטען כי הלקוחות נדרשו לשלם סכומי כסף שנעו בין 400 לבין 1,000 ₪, בהתאם לאופי שירותי המין, שמתוכם העבירו החשפניות לקופת המועדון 125 ₪ עבור כל לקוח ככספי אתנן.

7. ביום 25.2.2018 הוגשה לבית משפט קמא בקשה להארכת תוקפו של הצו המנהלי לסגירת המועדון עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגד המערערת לפי סעיף 3א(ג)(2) לחוק. המשיבה טענה על בסיס חומר החקירה שנאסף כי המועדון משמש בין היתר כבית בושת ובמקום מסופקים שירותי מין תמורת תשלום. נטען כי המערערת ידעה וניהלה את שירותי המין שסופקו בחדרים הפרטיים שבמועדון בבעלותה ובניהולה. המדינה הפנתה לכתב האישום המשמש ראיה מנהלית ולראיות נוספות כדלקמן: הודעות החשפניות, ובכללן חשפניות שלכאורה סיפקו שירותי מין בתמורה וחשפניות שאינן אזרחיות ישראליות שלא ניתן להן "אישור" לספק שירותי מין בתמורה; צילומי מערכת DVR של המועדון מהם ניתן ללמוד על היקף הפעילות במועדון, מספר הנשים המועסקות כחשפניות; הודעת לקוח של המועדון שנתפס בעת פשיטת המשטרה במקום כשהוא שוהה באחד מהחדרים הפרטיים עם חשפנית שסיפקה לו שירותי מין בתשלום; תמונות של קונדומים משומשים ולא משומשים, חומרי סיכה וצעצוע מין שנמצאו בחדרים הפרטיים ובשירותים הסמוכים; הודעות משוטרים שלקחו חלק בשני תרגילי ביום במהלכם הוצע לחלק מהם שירותי מין תמורת תשלום. עוד טענה המדינה כי המועדון משמש לביצוע העבירות המיוחסות למערערת ולאביה, כי קיים חשש שהמועדון ימשיך לשמש כאכסניה לביצוע העבירות וקיים יסוד סביר לחשש כי המקום מסכן את בטחון הנשים והציבור. נטען כי לא ניתן לתן אמון במערערת, לאחר שזו דאגה להסתיר את אותם חדרים פרטיים בקומת המרתף של המועדון, על אף שידעה על אודות האיסור החוקי במתן שירותי המין במועדון. נטען כי גם לאחר שהוגש נגדה כתב אישום לגבי פעילות לא חוקית במקום אחר, היא עברה למקום חדש, הוא המועדון נשוא הערעור, שאותו היא מנהלת בסיוע אביה ואחיה. נטען כי החשפניות העידו שלא כל חשפנית קיבלה את אישורה להגיע לאותם חדרים פרטיים, כך שהמערערת הכירה לכאורה את ההשלכות החוקיות בגין החזקת מקום לשם זנות וסרסרות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

8. מנגד, טענה המערערת כי בעת שהמדינה מבקשת הארכת הצו, על סמך חומר חקירה שעל בסיסו הוגש כתב אישום, הרי שהרף הראייתי הנדרש לשם כך הוא רף של ראיות לכאורה, בדומה לפרוצדורה הקיימת על פי פקודת סדר הדין הפלילי. נטען כי המדינה לא הציגה ראיות לכאורה בנוגע לידיעת המערערת על אודות מתן שירותי מין בתמורה במועדון, כפי שנטען, וכי הראיות היחידות שיש לכך הן בלתי קבילות, בהיותן עדות סברה מפי עדה אחת שנותרה בישראל. נטען כי עדה זו נחקרה על ידי חוקר שלימים נחשד בעבירות הנחקרות במח"ש במסגרת חקירת תיק אחר, ושתי עדות אחרות עזבו את הארץ, כך שספק אם תעדנה במשפט. על כן, לשיטת המערערת, אין בידי המשיבה להציג תשתית ראייתית מספקת לידיעתה על אודות הספקת שירותי זנות שניתנו לכאורה בחדרים פרטיים במועדון.

9. ביום 23.3.2018 נעתר בית משפט קמא לבקשת המשיבה והורה על הארכת הצו המנהלי לסגירת המועדון עד לתום ההליכים המשפטיים כנגד המערערת. בית משפט קמא ציין כי "חוק הגבלת השימוש במקום לשם מניעת ביצוע עבירות אינו עורך אבחנה בשאלת הראיות הנדרשות בין החלטות שיפוטיות בעת מתן צו הגבלה לפני הגשת כתב אישום או אחריו. על שני המקרים חל סעיף 5ב לחוק. סעיף זה קובע כי במתן ההחלטה רשאי בית המשפט להיזקק לראיות אף אם אינן קבילות במשפט ואף להיזקק לחומר חסוי שיוצג לעיונו בלבד".

בית משפט קמא אבחן בין דרישת קיומן של ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לנאשם כתנאי להותרתו במעצר עד מתן הכרעת דינו לבין הבחינה הראייתית לצורך הגבלת שימוש במקום וציין כי זו כלל אינה נגזרת מהוכחת האישומים. צוין כי "מדובר בשני מישורים שונים של בדיקת ראיות שכל אחד מהם שואב את כוחו מתכליתו השונה של החוק. תכלית חוק הגבלת השימוש כשמו כן היא כלומר מניעת ביצוע עבירות באותו מקום. לפיכך הראיות הנדרשות לבחינה הן ראיות לכך שהגבלת השימוש חיונית למניעת המשך ביצוע העבירה כפי שנקבע במפורש בסעיף 3א(ג) לחוק".

אי לכך, קבע בית משפט קמא כי "בעוד שלשם צו מנהלי די ביסוד סביר לחשש שמקום ימשיך לשמע לביצוע עבירה, הנה בעת שהבקשה מופנית לבית המשפט ומדובר בצו שיפוטי שתוצאתו ממושכת יותר ופגיעתו קשה יותר, יש לשכנע כי הגבלת המקום חיונית למניעת המשך ביצוע העבירה".

בית משפט קמא בחן את חומר הראיות שהוצג לפניו והגיע כאמור למסקנה כי הגבלת השימוש חיונית למניעת המשך ביצוע העבירות המנויות בתוספת לחוק. צוין כי חומר הראיות הגולמי הינו חד משמעי וברור ביחס לשימוש שנעשה במקום לצורך עבירות זנות וסרסרות. נקבע כי "הראיות מלמדות על כך ששירותי הזנות סופקו בין היתר בשני חדרים פרטיים שנמצאים בקומת המרתף במקום מוסווה,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

מאחורי קיר שחור ווילון. הסוואת החדרים והמסדרון הצר ביניהם עולה ברורות מדוח פעולה מיום 24.11.17 התיאורים המפורטים בו והתרשים הנלווה אליו". עוד נקבע כי מחומר הראיות עולה בברור שבמקום ניתנים שירותי מין בתשלום וכי המערערת מודעת להם ומנהלת את השימוש בחדרים הפרטיים. בית משפט קמא אף ציין כי ניתן להגיע למסקנה בדבר מתן שירותי זנות גם אלמלא החדרים הפרטיים שכן אין הבדל בין מגע מיני בתשלום שנעשה מאחורי דלת לבין מגע מיני בתשלום במהלכו מגיע אדם לסיפוק מיני באולם רחב ידיים, על כיסא במועדון תוך שהאישה המועסקת במקום מתחככת בו, מאפשרת לו לגעת בגופה ולאחר מכן מעבירה חלק מכספי האתנן למנהלי המקום.

בית משפט קמא הגיע גם למסקנה כי קיים יסוד סביר לחשש שיש בעבירות המיוחסות למערערת כדי לסכן את בטחונו של אדם ובטחון הציבור. נקבע כי העסקת נשים במתן שירותי מין בתשלום הוא קצה שרשרת ניצול שבין חוליותיה עורך דין שגובה עשרות אלפי שקלים בתמורה להבטחה לאשרת עבודה, ניצול נשים זרות על שום חוסר הבנתן את השפה הדין והזכויות, משכירי דירות בסכומים גבוהים ובתנאים שמעליבים את הקיום האנושי, מועדונים שלוקחים לעצמם חלק קבוע מן התשלום וגברים רבים שהמקום מאפשר להם לנצל מצבי משבר כספי בריאותי או אישי של אותן נשים לסיפוקם. תחושת הכזב של שליטה על גופן של נשים בתמורה לכסף יחד עם אווירת המועדון ותמיכת אלכוהול היא בסיס גם לאלימות שאינה בתמורה לתשלום. עוד צוין כי איפולם של החדרים והסוואתם בקומת המרתף אפשר גם שימוש בקוקאין כפי העולה מחומר החקירה שהוצג.

בית משפט קמא ציין כי יש קושי במתן אמון במערערת, כמי שמנהלת את העסק בהיקפו הנרחב כמתואר ללא רישיון עסק, ולאור קושי נורמטיבי במתן היתר, ולו עקיף, לחזור ולהפעיל מקום כאשר מוסכם על הכל שמקום זה פועל בניגוד לדין. לאור זאת, לא מצא בית המשפט קמא להסתפק במתן הוראה לאיטום שני החדרים הפרטיים בקירות בלוקים ולאפשר חזרה של יתר חלקי המועדון לפעילות, או להגביל השימוש במקום לתקופה בת 60 יום בלבד, וזאת לאחר שהגיע למסקנה כי על אף הפגיעה בחופש העיסוק הכרוכה בכך, לא יהא בכך לסייע במניעת ביצוע העבירות במקום.

טיעוני הצדדים בערעור

10. לטענת המערערת, כפי שעולה מהודעת הערעור ומטיעונים שנשמעו מטעמה בעל פה, הרי שבית משפט קמא שגה משקבע כי המשיבה אינה צריכה לעמוד בנטל הוכחה ברף של "ראיות לכאורה", שכן לשיטתה עם הגשת כתב אישום, נדרשת המשיבה לעמוד ברף ראייתי של קיומן ראיות לכאורה, בדומה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

לנטל הנדרש בהליכים הנוגעים לתפוסים, בוודאי בכל הנוגע למודעות המערערת לביצוע העבירות. נטען כי שגה בית המשפט כשקבע כי שאלת הגבלת השימוש במקום אינה נגזרת מהוכחת האישומים, אלא מבדיקת הצורך בסגירת המקום.

עוד בהקשר זה, טענה המערערת, כי שגה בית משפט קמא כשהתעלם מהעובדה ששתיים מהעדות עזבו את הארץ וככל הנראה לא יהיה ניתן לזמנן לעדות, ושגה כשלא נתן משקל לכך שלמעשה מדובר בראיות בלתי קבילות בנסיבות העניין.

עוד טענה המערערת כי שגה בית משפט קמא בקביעתו כי המועדון משמש בעיקרו כבית בושת, בעוד שמדובר ב"מוסד בילויים" כשמרבית החשפניות העידו כי הן עוסקות במופעי ריקוד בלבד, ועל כן בכל מקרה לא מדובר בעיקר הפעילות באופן המצדיק על פי החוק סגירה עד תום ההליכים. נטען כי העדויות עליהן התבסס בית המשפט, למשל עדותה של ט.מ., אינה מצביעה באופן ישיר על ידיעת המערערת אודות מתן שירותי זנות במקום, ולמעשה עדויות החשפניות הן עדויות סברה. נטען כי אין כל ראיה פוזיטיבית המלמדת על מודעות המערערת למתן שירותי מין בחדרים הפרטיים, ולמעשה המערערת אסרה על מתן שירותי זנות במקום ואיממה בפיטורין על כל מי שתעשה כן.

נטען כי אחד החוקרים המרכזיים בתיק זה, שחקר בין השאר את העדה ט.מ., חשוד בביצוע עבירות מין ושיבוש הליכי חקירה בתיק אחר ועניינו מצוי בחקירת מח"ש, ובשל מעשיו אלה הגישה המדינה בקשה לעיון חוזר בתיק האחר לשחרור הנאשמים בתנאים מגבילים, ובכך יש לפגוע גם בראיות בתיק זה.

לטענת המערערת, שגה בית משפט קמא כשקבע כי גם ללא הקביעה כי בחדרים הפרטיים ניתנו שירותי מין היה מגיע למסקנה כי ניתנו במועדון שירותי מין, נוכח קביעתו כי יש ב"ריקוד ארוטי" משום שירותי מין, וזאת בניגוד לפסיקת בית המשפט העליון.

עוד נטען כי שגה בית המשפט משקבע כי הגבלת השימוש במועדון חיונית למניעת המשך ביצוע עבירות, וכי מסקנת בית המשפט בדבר סיכון בטחון אדם והציבור אינה מבוססת. לטענת המערערת, שגה בית משפט קמא כשהורה על סגירת המועדון ולא בחן אפשרות פוגענית פחות, כגון איטום החדרים הפרטיים כדי להסיר החשש להמשך ביצוע העבירות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

יובהר כי המערערת לא הכחישה כי ניתנו שירותי מין בחדרים הפרטיים, אך לדבריה הדבר נעשה ללא ידיעתה, אלא ביוזמת החשפניות בלבד. לטענתה, אטימת החדרים תמנע פיזית את הישנות ביצוע העבירות. בהקשר זה נטען כי שגה בית המשפט כשקבע כי לא ניתן ליתן אמון במערערת בשל כך ששבה לפעילות עבריינית לכאורה מיד לאחר פקיעת צו סגירה קודם, שכן הצו הקודם הוצא בשל אירוע אלימות שכלל אינו קשור לעבירות נשוא כתב האישום הנוכחי. נטען כי עד לצו הסגירה הקודם פעל המועדון ברישיון, ולאחר מכן עמדה המערערת בתנאים שהציבה המשטרה לפתיחת המועדון מחדש. נטען כי קביעת בית משפט קמא כי המערערת רשאית לעסוק בכל עיסוק חוקי בכל מקום אחר אינה רלוונטית וכי הדבר ברור מאליו. נטען כי המערערת השקיעה כספים רבים בשיפוץ המועדון והעובדה שהינה שוכרת אינה משנה מעוצמת הפגיעה בחופש העיסוק של המערערת נוכח החלטת הסגירה.

לטענת המערערת, שגה בית משפט קמא בקביעתו כי המועדון היה סגור ברציפות ממועד הוצאת צו הסגירה המנהלי הראשון, וכי הבקשה להארכת הצו המנהלי שהוגשה ביום 25.2.2018 הוגשה מסי ימים לאחר פקיעת הצו המנהלי ביום 18.2.2018, כאשר אומנם בפועל בתקופת הביניים המועדון היה סגור, ואולם זאת ללא צו סגירה ובשל כך שהוצג בפני המערערת מצג שווא לפיו הוגשה בקשת הארכה עוד ביום 18.2.2018, דבר שלא נעשה. נטען, כי הטענה שהבקשה הוגשה לבית המשפט ביום 25.2.2018 בשל טעות טכנית במזכירות בית המשפט לא הוכחה. עוד נטען כי מאחר ובקשת המשיבה הוגשה לאחר שלמעשה פקע כבר הצו המנהלי הרי שלמעשה עד ליום 14.3.2018 אז ניתן צו סגירה ארעי ע"י בית משפט קמא - לא היה כל צו סגירה בתוקף, כאשר גם צו זה ניתן מתוך טעות כשבית המשפט סבר כי הבקשה הוגשה עוד ביום 18.2.2018 ולא כך היא ועל כן מדובר בסגירה לא חוקית.

לבסוף, טענה המערערת, כי כתב האישום המהווה בסיס לבקשה הוגש בהעדר שימוע והנימוקים למתן הפטור התבררו כלא נכונים.

11. מנגד, טענה המשיבה כי רף ההוכחה הנדרש לשם הארכת צו הסגירה נקבע בסעיפים 3א ו-5ב לחוק, ואין בסיס לטענת המערערת כי נדרש רף הוכחה של ראיות לכאורה. נטען כי אין תלות בין הליך הפלילי לבין ההליך מכוח החוק שנועד להביא להפסקה מיידית של ביצוע עבירות.

נטען כי מחומר החקירה עולה שהמועדון שימש בשגרה, במסגרת פעילותו השוטפת, כבית בושת, והעובדה שנעשתה במקום פעילות נוספת שאינה מתן שירותי מין באופן מובהק אינה מפחיתה מכך ואינה שוללת את דרישת סעיף 3א(ג)(2) לחוק, לפיה "עיקר" הפעילות הינה עבריינית. נטען כי מחומר החקירה, ובכלל זאת הודעות החשפניות, הודעת אחד הלקוחות שנתפס בעת הפשיטה במקום ודו"חות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

ביום, עולה בבירור כי במסגרת פעילותו השוטפת של המועדון סופקו שירותי מין בחדרים הפרטיים, וכי הדבר נעשה בידיעת המערערת.

לטענת המשיבה, המועדון פעל ללא רישיון עסק ושימש כבית בושת "קלאסי", ועל כן המדינה אף מיישמת את הוראות החוק בבקשתה לסגירתו. נמסר כי אין המדובר במקרה ראשון מצד המערערת, שכבר הפעילה בעבר בית בושת במסגרת מועדונים אחרים.

נטען כי בצדק קבע בית משפט קמא כי לא די במקרה זה באיטום החדרים הפרטיים כדי למנוע הישנות העבירות, וכי דווקא אטימת החדרים יכולה להקל על השימוש בחדרים אלה לביצוע עבירות שכן הדבר למעשה יצור הסוואה שתקשה אכיפה. עוד נטען כי הצעת המערערת להסתפק באטימת החדרים אינה ישימה שכן התברר כי הבעלים של הנכס הוא עיריית תל אביב ועל כן ביצוע פעולת איטום או הריסה דרושה הסכמת העירייה כבעלים.

באשר להתנהלות אחד החוקרים במסגרת חקירה בתיק אחר, נטען כי אין כל אינדיקציה למעשה בלתי הולם שבוצע על ידי החוקר בתיק זה, ואין בהתנהגות לכאורה בתיק האחר כדי לפגום בראיות בתיק זה, מה גם שאותו החוקר חקר את אחת העדות בלבד.

באשר לקביעת בית משפט קמא בדבר היות "ריקוד ארוטי" בגדר שירותי מין, נטען כי המדובר בסוגיה שטרם הוכרעה ותחת בחינת מדיניות פרקליטות המדינה. נטען כי גם ברחבה המרכזית ניתנו שירותי מין העולים לכדי זנות.

לטענת המדינה אין להתעלם מן העובדה כי כנגד המערערת הוגש כתב אישום נוסף בגין עבירות מס שביצעה עת ניהלה מועדון חשפנות קודם, כאשר מכתב האישום עולה כי גם באותו המועדון פעלו חדרים פרטיים, שהשיאו את הכנסותיה של המערערת, וכי יש בכך כדי ללמד על התנהלות המערערת, כמי שאינה ראויה לאמון מצד בית המשפט.

לבסוף, נטען כי אין ממש בטענות המערערת באשר לכשרות הפטור מחובת השימוע, וכך גם נטען כי דין טענות המערערת בכל הנוגע למועד הגשת הבקשה להארכת צו הסגירה ולרצף הסגירה - להידחות, כאשר בפועל הודה ב"כ המערערת כי המועדון היה סגור בצו עד למועד הדיון בבית משפט קמא. מעבר לכך, הבקשה הוגשה ביום 18.2.2018 ורק בשל עניינים טכניים במזכירות בית המשפט התקבלה הבקשה בפועל רק ביום 25.2.2018.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

דיון והכרעה

12. לאחר שעיינתי בהחלטת בית משפט קמא, במסמכים ובחומרי החקירה שהוצגו לפניי, ובחנתי את טיעוני הצדדים, התחיקה והפסיקה, באתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

13. חוק הגבלת שימוש במקום לשם מניעת ביצוע עבירות, תשס"ה-2005 נועד לתן מענה בין היתר לתופעה הקשה של העסקה בזנות והחזקת מקום לשם זנות, ולמנוע ביצוען של עבירות אלה ואחרות, תוך מטרה מניעתית ואכיפה שנועדה לשיבוש הפעלת המקום ומניעת הישנות העבירות במקום (ראו למשל: ע"א (ת"א) 9762-09-10 ביטון נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל (7.8.2011)).

לצורך יישום תכלית זו, מסמיך החוק קצין משטרה לתת צו להגבלת שימוש במקום לתקופות שונות ובלבד שסך אותן תקופות לא יעלה על 30 ימים, זאת על בסיס יסוד סביר להניח כי המקום "משמש לביצוע עבירה המנויה בתוספת כחלק מפעילותו השגרתית וכי יש יסוד סביר לחשש שהמקום ימשיך לשמש לביצוע עבירה כאמור אם לא יוגבל השימוש במקום באופן מיידיי" (סעיף 3(א) לחוק).

בהתאם לסעיף 3(ב) לחוק, בבואו של קצין המשטרה המוסמך לתת צו הגבלת שימוש במקום, לשקול בין השאר את אלה:

- "(1) מידת הסכנה או הנזק לציבור או לאדם שעשויים להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה;
- (2) ביצוע עבירות קודמות במקום;
- (3) ידיעת הבעלים של המקום או המחזיק בו על ביצוע עבירה במקום או על הכוונה לבצע עבירה במקום;
- (4) מידת הפגיעה שתיגרם לבעלים של המקום או למחזיק בו מהוצאת הצו".

סעיף 3א לחוק מסמיך את בית המשפט להורות על הארכת תוקפו של צו הגבלת שימוש במקום, כדלקמן:

- "(א) בית משפט רשאי, על פי בקשה בכתב של הממונה על החקירה או של תובע, לצוות על הארכת תוקפו של צו הגבלת שימוש במקום, בתנאים שיקבע, לתקופה נוספת שלא תעלה על 60 ימים, אם שוכנע כי הגבלת השימוש במקום חיונית למניעת המשך ביצוע

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

העבירה שבשלה הוצא הצו, ורשאי הוא לחזור ולצוות כאמור מזמן לזמן.

(ב) בבואו של בית המשפט לצוות על הארכת תוקפו של צו הגבלת שימוש במקום, ישקול בין השאר את השיקולים האמורים בסעיף 3(ב), וכן את התקדמות החקירה בעניין ביצוע העבירה המנויה בתוספת.

(ג) הוגש כתב אישום בעבירה המנויה בתוספת, רשאי בית המשפט המוסמך לדון בכתב האישום, אם שוכנע כי הגבלת השימוש במקום חיונית למניעת המשך ביצוע העבירה ולבקשת תובע –

(1) לצוות על הגבלת השימוש במקום או על הארכת תוקפו של צו הגבלת שימוש במקום, לתקופה שלא תעלה על 60 ימים, ורשאי הוא לחזור ולצוות כאמור מזמן לזמן;

(2) לצוות על הגבלת השימוש במקום או על הארכת תוקפו של צו הגבלת שימוש במקום עד תום ההליכים או עד למועד מוקדם יותר שיקבע, ובלבד שהמקום משמש בעיקרו לביצוע עבירה המנויה בתוספת וקיים יסוד סביר לחשש שיש בעבירה כדי לסכן את ביטחונו של אדם או ביטחון הציבור.

(ד) הוגשה בקשה להארכת תוקפו של צו הגבלת שימוש במקום לפי סעיף קטן (א) או (ג), יתקיים הדיון בבקשת ההארכה בהקדם האפשרי, והצו המקורי יישאר בתוקפו לתקופה נוספת של 30 ימים מתום התקופה שעליה הורה קצין המשטרה המוסמך, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת.

(ה) בית המשפט רשאי לדון מחדש בצו הגבלת שימוש במקום שנתן אם ראה כי הדבר מוצדק בשל נסיבות שהשתנו או עובדות שהתגלו לאחר מתן הצו.

החוק אף קובע פסקת מידתיות לפיה התנאים, ההגבלות או האיסורים, לרבות סגירת המקום במסגרת הצו, יקבעו במידה שלא תעלה על הנדרש בנסיבות העניין כדי למנוע המשך ביצוע עבירה במקום (סעיף 4 לחוק).

בנוסף לכך, החוק מתיר לבית המשפט להיזקק לראיות אף אם הן אינן קבילות במשפט, לרבות חומר חסוי (סעיפים 5ב, 5ג לחוק).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

14. הנה כי כן, בעת שבית המשפט נדרש לבקשה להגביל שימוש במקום או להאריך תוקפו של צו הגבלת שימוש במקום, מבלי שהוגש כתב אישום, הוא מוסמך לצוות כן לתקופה נוספת שלא תעלה על 60 ימים, ורשאי לחזור ולצוות כאמור מזמן לזמן, בתנאים שיקבע.

ואילו, לאחר שהוגש כתב אישום, מוסמך בית המשפט לא רק להגביל שימוש במקום או להאריך את תוקפו של הצו לפרקי זמן של עד 60 יום, אלא גם לצוות על הגבלת השימוש במקום או על הארכת תוקפו של צו כאמור עד תום ההליכים או עד למועד מוקדם יותר שיקבע, ובלבד שהמקום משמש בעיקרו לביצוע עבירה המנויה בתוספת לחוק וקיים יסוד סביר לחשש שיש בעבירה כדי לסכן את ביטחוננו של אדם או ביטחון הציבור.

15. במקרה זה, נדרש בית המשפט להאריך תוקפו של צו הגבלת שימוש במקום לאחר שהוגש כתב אישום, המייחס כנזכר למערערת ולאביה ביצוע עבירות של סרסרות למעשה זנות והחזקת מקום לשם זנות.

בנסיבות אלה, סבורני כי יש ממש בטענה כי נדרש רף ראייתי גבוה מזה הדרוש להארכת הצו בטרם הוגש כתב אישום בגין ביצוע עבירות המנויות בתוספת לחוק. ודוק, לא בכדי דורש החוק כי בשעה שבית המשפט שוקל להגביל שימוש במקום או להאריך תוקפו של צו הגבלת שימוש במקום עד לתום ההליכים, בעקבות הגשת כתב אישום המייחס ביצוע עבירות המנויות בתוספת לחוק, כי ישוכנע לא רק שהדבר חיוני למניעת המשך ביצוע העבירות, אלא גם שהמקום משמש בעיקרו לביצוען וקיים יסוד סביר לחשש שיש באותן עבירות כדי לסכן את ביטחוננו של אדם או ביטחון הציבור.

לטעמי אם כן, משהוגש כתב אישום, נדרש רף ראייתי גבוה ביחס לזה הדרוש בטרם הוגש כתב אישום, לשם הגבלת השימוש במקום או לצורך הארכת תוקפו של צו הגבלת שימוש במקום עד לתום ההליכים בשל אותו כתב אישום, וזאת למרות שהדבר אינו מצוין מפורשות בחוק. סבורני אם כן כי בעת שנידונה בקשה להארכת הצו עד לתום ההליכים, בשלב שבו המשפט כבר החל, לא ניתן להסתפק בראיות שאין בכוחן להביא להרשעתו של הנאשם בביצוע אותן עבירות שבתוספת. בשלב שכזה יש לטעמי להידרש לרף ראייתי המשתית סיכוי סביר להרשעה באותן עבירות, בדומה לרף הנדרש לצורך מעצר עד תום ההליכים, לצד יסוד סביר לקיומה של מסוכנות לאדם או לציבור הטמונה באותן עבירות.

בהקשר זה, אפנה לפסיקת כב' השופטת ע' ארבל בבש"פ 8353/09 פליקס מגאלניק נ' מדינת ישראל (26.11.2009), שם נידונה שאלת כמות וטיב הראיות הנדרשות לצורך מתן הוראה על-ידי בית המשפט להמשך החזקת חפץ תפוס לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, ונקבע כי בשלב שבו טרם הוגש כתב אישום די ברף ראייתי של יסוד סביר להניח כי נעברה עבירה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 18-03-68183 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

וכי החפץ המדובר ניתן כשכר בעד ביצוע העבירה; ואילו, בשלב שלאחר הגשת כתב אישום, יש להעלות את רף הראיות הנדרש לצורך תפיסת והחזקת החפץ מרף של יסוד סביר להניח שנעברה עבירה לרף של יסוד סביר להרשעה בעבירה, על אף שגם במקרה זה אין הדבר מצוין במפורש בפקודה.

כמו כן, ראו פסיקת בית המשפט העליון הרע"פ 4384/13 מדינת ישראל נ' מיאו והאו בע"מ (3.3.2014), שם נידונו התנאים למתן צו להפסקת עיסוק בעסק לפי סעיף 17 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 (להלן: "חוק רישוי עסקים"). צוין כי סעיפים 16 ו-17 לחוק רישוי עסקים מקנים לבית המשפט סמכות להורות על הפסקה מיידית של העיסוק בעסק – סעיף 16 לחוק רישוי עסקים מקנה סמכות להורות כך עם מתן גזר הדין, וסעיף 17 לחוק רישוי עסקים מקנה סמכות דומה עם הגשת כתב אישום. בהקשר זה נקבע כי "השיקולים המנחים במתן צו לפי סעיף 16 ומועד כניסתו לתוקף יפים, בשינויים המחויבים, גם לגבי סעיף 17, שכן מטרתם של שני הצווים זהה: למנוע הפעלת עסק ללא רישיון הפוגעת בתכליות החוק. אלא שבשונה מסעיף 16, צו הפסקת עיסוק זמני ניתן לפני שהוכחה אשמתו של הנאשם. בשלב זה של ההליך הפלילי נהנה הנאשם מחזקת החפות, והשאלה אם יש מקום להרשיעו בעבירה של הפעלת עסק ללא רישיון או בחריגה מתנאיו טרם התבררה והוכרעה. ... המסגרת העיונית להכרעה בבקשה לפי סעיף 17 דומה במאפייניה לזו הנוהגת בבקשה למעצר נאשם עד תום ההליכים לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, בשינויים המחויבים. כלומר, על המאשימה להניח תשתית ראייתית לכאורה למיוחס לנאשם בכתב האישום ולקיומה של "עילת הפסקת עיסוק מיידית" – עליה לשכנע כי נקודת האיזון בין מידת הנזק שייגרם לבעל העסק ולצדדים שלישיים כתוצאה ממתן הצו לבין מידת הנזק שעלול להיגרם לציבור כתוצאה מהמשך הפעלת העסק ללא רישיון עד לסיום המשפט – מטה את הכף להעדיף את אינטרס הציבור; וכי לא ניתן להשיג את מטרת הצו באמצעי מידתי יותר. במסגרת מלאכת האיזון מוקנה לבית המשפט שיקול דעת רחב. לעניין דרך בחינתה של התשתית הראייתית הנדרשת למתן הצו, ניתן להקיש, בשינויים המחויבים, מההלכה הנוהגת לגבי תשתית ראייתית לצורך מעצרו של נאשם עד תום ההליכים. לפי הלכה זו, רמת ההוכחה הנדרשת אינה זו הנוהגת בהליך העיקרי – היינו: מעבר לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הגולמי הטמון בחומר החקירה. בית המשפט נדרש לבחון אם קיים סיכוי סביר שעיובודן של הראיות במהלך המשפט – תוך כדי העברתן בכור ההיתוך של החקירות ומבחני הקבילות והמשקל – יוביל בסופו של דבר להרשעת הנאשם (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996)). לצורך מתן צו לפי סעיף 17 לא יסתפק בית המשפט בבחינת התשתית הראייתית הלכאורית להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום, אלא יוסיף ויבחן במשקפיים אלה אם הונחה תשתית מספיקה לביסוס עילת הפסקת עיסוק מיידית כאמור".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

16. לצורך יישום אמת המידה הראייתית עליה עמדתי, בחנתי את חומר הראיות שהוצג לפניי, והגעתי למסקנה כי עלה בידי המשיבה להניח תשתית ראייתית לכאורית להוכחת המיוחס למערערת (ולאביה) בכתב האישום. להלן אסקור את עיקרי הראיות שבבסיס מסקנתי:

16.1 עדותה של ט.מ. מיום 6.12.2017, שמסרה כי היא הועסקה במועדון כחשפנית מזה שלושה שבועות. העדה מסרה כי המערערת מנהלת את המקום והיא זו ששכרה אותה לעבודה. העדה תיארה את אופי הפעילות במועדון כדלקמן: **"בגדול זה מועדון חשפנות. יש את הבמה שעליה יש את המופעים של החשפנות, שם הבחורה יוצאת ורוקדת עד ערום חלקי ויש כאלה שמתפשטות עד ערום מלא. ויש את החדרים הפרטיים שלשם כל בחורה יכולה לקחת אתה לקוח ותמורת סכום מסוים היא עושה איתו סקס או עושה לו ביד או יש כאלה שמוצצות עד שהלקוח גומר. את הסכום קובעת הבחורה עצמה אבל היא חייבת לתת 125 שקל לקופת המקום"** (שורות 39-35). ט.מ. מסרה שאת ה-125 שמתוך כספי הלקוח היא העבירה לאביה של המערערת, אך מדובר בקביעה של המערערת. ט.מ. העידה כי **"שי לי גם זאת שמאשרת את הכניסה לחדר הפרטי וגם היא זאת שאומרת לבחורות לאיזה חדר הן נכנסות כי קורה מצב שהחדרים האחרים תפוסים אז היא רואה הכל בחדר"** (שורות 52-50). על פי עדותה היא נהגה לתת שירותי מין בחדרים הפרטיים, בד"כ לשני לקוחות במשמרת, ונהגה לבקש רשות מהמערערת ללכת לחדר הפרטי עם לקוח, וכך נהגו גם יתר החשפניות. העדה הכחישה כי קיבלה תדרוך מהמערערת לגבי מה מותר ומה אסור לעשות בחדר הפרטי, והעידה כי **"ברור שהיא יודעת מה עושים שם"** (שורה 49), וכי המערערת נכנסת לחדרים הפרטיים ויש שם קונדומים משומשים והיא רואה את זה. עוד העידה כי המערערת היא זו שקובעת מתי לפתוח את החדרים הפרטיים, ואף מסרה כי בסופי שבוע היא פותחת את החדרים הפרטיים לאחר השעה 3 בלילה מפני שהיא חוששת מהמשטרה.

16.2 עדות ה.ח. מיום 6.12.2017, שנחקרה באזהרה בגין העלמת ראיות ושיבוש מהלכי משפט, העידה כי היא עובדת מזה כשנתיים עם המועדון כתופרת בגדים לחשפניות, ובחודש האחרון החלה בעצמה לעבוד כחשפנית, מאז שפג צו הסגירה שהוצא למועדון. לדבריה, המערערת מנהלת את המקום והיא זו שנעתרה לבקשתה לעבוד כחשפנית. על פי עדותה היא סיפקה שירותי מין בחדרים הפרטיים, כאשר את המחיר היא קבעה. בעדותה ציינה כי **"אתה יכול לרשום גם הבהרה ששי לי אמרה לי שאסור לתת שירותי מין ומי שתיתפס תפוטור"** (שורה 40-39). כשנשאלה מה מטרת החדרים אם המערערת אוסרת על מתן שירותי מין, השיבה כי אינה יודעת, אך כשנשאלה **"איך את יודעת מה קורה בחדרים?"**, השיבה **"נו כולם יודעים מה קורה בחדרים זה לא סוד"** (שורות 78-77), ובהמשך: **"נו בטח שהיא יודעת אם היא המנהלת אז היא יודעת"** (שורה 272). עוד העידה כי היא לא ביקשה אישור לרדת לחדרים הפרטיים מאף אחד וכי היא לא מעבירה למועדון מהתשלומים שהיא מקבלת בגין החדרים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

הפרטיים. על פי עדותה בימים חמישי ושישי אסור לרדת לחדרים כי יש הרבה לקוחות למעלה. העדה ציינה כי כל הדברים שהעידה מתייחסים לאופן פעולתה וכי "מה שהן אומרות הן אומרות אני עצמאית יותר" וכי "אני אומרת על עצמי...אם הן אומרו שהן משלמות אז הן משלמות" (שורות 270, 274-275).

16.3. עדות א.ד מיום 6.12.2017, אשר מסרה כי היא נמצאת בישראל מחודש יוני 2017, ועובדת כחשפנית במועדון מזה כחודש. לדבריה שי-לי קיבלה אותה לעבודה, והיא אחראית על הכל במקום והסבירה לה את אופי העבודה, וכי נאסר עליה להיכנס לחדרים הפרטיים. על פי הודעתה היא רוקדת על הבמה ועושה ריקודים פרטיים באולם על ברכי הלקוחות, אך נאסר עליה להיכנס לחדרים הפרטיים מפני שהיא במעמד תיירת, ולדבריה "לתיירות אסור להיכנס לשם. מנהלת שי-לי ישר אמרה לי שאסור לי להיכנס לחדרים הפרטיים" (שורות 31-32). לדבריה עבור כל משמרת היא משלמת למועדון 150 ₪. כשנשאלה באשר לפעילות הנעשית בחדרים הפרטיים השיבה כי "הלקוחות שאלו אותי אם אני עושה סקס ואני אומר שאני לא עושה והם שואלים אותי מי מהבנות עושה... בגלל הבקשות האלה אני יודעת על החדרים הפרטיים" (שורות 79-80).

בעדותה מיום 10.12.2017 תיארה את הרקע להגעתה לישראל. העידה כי המערערת שכרה אותה לעבוד כחשפנית והסבירה לה ולחברה נוספת מה צריך לעשות, ואסרה עליהן ללכת לחדרים הפרטיים. לפי עדותה, עבודתה במקום כללה ריקוד על עמוד ללא חלק עליון פעמיים במשמרת, ובשאר הזמן ריקודים ארוטיים ללקוחות באולם. עוד העידה כי היא יודעת שבחדרים הפרטיים ניתנים שירותי מין והסבירה כי "הרבה מאוד מהלקוחות שעליהם רקדתי ריקוד ארוטי עבור 25 שקלים ביקשו ממני בעבור תשלום נוסף לעשות איתם סקס או לרדת להם בחדר הפרטי. ברגע שאמרתי להם שאני לא עושה את זה, אז הם הצביעו על הבחורות האחרות ואמרו שהם קיבלו מהן שירותים מיניים... לגבי החדרים פרטיים אף אחד לא הסתיר, כל הבחורות שהלכו לחדרים הפרטיים, לא הסתירו את זה, ולי הרבה סיפרו על זה באופן אישי". העדה הסבירה כי לפני שהחשפניות ירדו עם לקוח לחדר הפרטי הן ניגשו למערערת, וכשנשאלה אם המערערת ידעה על הנעשה בחדרים הפרטיים השיבה כי היא אינה יודעת בדיוק, אך מסרה שאם היא יודעת, אז כנראה גם המערערת יודעת.

16.4. עדותה של א.ק מיום 11.12.2017, תיירת מאוקראינה, שעבדה כחשפנית במועדון, והעידה על אופן הגעתה לישראל ועל אופן העסקתה על ידי המערערת, שהסבירה לה ולחברתה על כי העבודה במועדון כוללת ריקוד על הבמה וריקודים פרטיים על לקוחות בתמורה ל-25 ₪ לריקוד. על פי הודעתה העדה ידעה על הנעשה בחדרים הפרטיים, אך המערערת אסרה עליה לרדת אליהם. כשנשאלה כיצד ידעה על הנעשה בחדרים הפרטיים, השיבה כי "אף אחד לא הסתיר את זה, כמעט כל הבחורות הלכו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

לשם, החדרים היו בקומה למטה איפה שהשירותים. מתי שאני רקדתי באולם אז הרבה מאוד מהלקוחות שאלו אותי אם אני הולכת לחדרים הפרטיים? מתי שהייתי עונה להם שלא, אז הם היו אומרים לי שבחורות אחרות כן הולכות. לעיתים תכופות מאוד הלקוחות ביקשו ממני שאלך לחדר פרטי ובעבור תשלום נוסף, לקיים יחסי מין או שאני ארד להם אבל אני אמרתי שאני לא הולכת לשם... אף אחד לא הסתיר את זה. הרבה מהבחורות סיפרו לי מה ועם מי הן עשו. לעיתים תכופות הלקוחות ביקשו ממני סקס עבור תשלום נוסף, והבחורות לקחו הרבה פעמים אחת משניה קונדומים. ... אני יודעת שלנו התיירות, שיי-לי אסרה ללכת לחדרים הפרטיים, אבל שאר הבחורות לפני שהן הולכות לחדר עם לקוח, ניגשו לשיי-לי וביקשו רשות. אחרי זה ירדו לחדרים הפרטיים עם הלקוח". העדה הבהירה בהודעתה כי כדי לרדת לחדרים הפרטיים היה צריך לקבל מראש רשות מהמערערת, והבחורות עצמן לא הסתירו את זה ואף חלקו ביניהן קונדומים בחדר הלבשה שממוקמת בו מצלמה. לדבריה אם היא עצמה ידעה על שירותי המין שניתנו במקום אז בוודאי שגם המערערת ידעה.

16.5. עדותו של י.ל מיום 6.12.2017, לקוח שנתפס באחד החדרים הפרטיים בעת פשיטת המשטרה במקום. העד מסר שאחת החשפניות שרקדה עליו ריקוד ארוטי הציעה לו להמשיך בחדר פרטי ושם המשיכה בריקוד אינטימי יותר בעירום מלא והוא הגיע לפורקן מיני כתוצאה משפשוף גופה העירום על גופו.

16.6. דו"חות פעולה מיום 6.12.2017:

(א) דו"ח מאת רס"ר גל אילוז לפיו הגיע למועדון ו"רכש" ריקוד פרטי משתי חשפניות שונות. על פי הדו"ח כל אחת מחשפניות הציעה לו ללכת איתה לחדר פרטי. כששאל את החשפניות שזוהתה בהמשך כ-ה.ח.מה זה כולל, היא השיבה "בפה וביד" וכי יש להם 15 דקות בחדר הפרטי בתמורה ל-400 ₪. השוטר השיב כי אינו מעוניין. גם החשפנית השנייה השיבה כי החדר הפרטי כולל "מציצה וביד", בתמורה ל-500 ₪, והוא השיב כי אינו מעוניין. עוד צוין בדו"ח כי בעת פשיטת המשטרה במקום ירד לקומה התחתונה ונכנס לחדרים הפרטיים כשבחדר האחרון הבחין בחשפנית שזוהתה כ-ה.ח.עם גבר בחדר.

(ב) דו"ח מאת רס"ר אבי בן דוד לפיו רכש 4 ריקודים פרטיים ובשיחה עם הבנות הן ציינו כי הן אינן נכנסות לחדר, אך ששאר הבנות כן נכנסות וצריך לדבר איתן. על פי הדו"ח רס"ר בן דוד הבחין ב-2 בחורות שהובילו שני אנשים שונים לכיוון החדרים בקומה התחתונה, הנשים קיבלו סכום כסף ואח"כ ניגשו לקופה של הבר המרכזי, מסרו שם כסף וביחד עם הלקוח ירדו לקומה התחתונה, ולאחר כ-20 דק' חזרו למעלה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

(ג) דו"ח מאת רס"ר דוד פלדמן לפיו הבחין במספר גברים, שאחד מהם זוהה בהמשך כ-י.ל שנכנס לחדר פרטי עם אחת החשפניות שהציעה גם לשוטר אילו לרדת לחדר פרטי וזוהתה בהמשך כ-ה.ח.

(ד) דו"ח מאת מפקח יובל מגן לפיו רכש מספר ריקודים פרטיים מהחשפניות, כאשר שאל חשפנית בשם יוליה אם יש חדרים לריקוד פרטי היא השיבה שיש אופציה אבל יותר מאוחר מכיוון שהחדרים יפתחו רק לקראת 02:00. בהמשך הערב בשעה 02:30 חזרה וציינה כי ניתן להיכנס לחדר פרטי, וכששאל מה היא מציעה הצביעה לכיוון פיה והשוטר שאל האם הכוונה ל-blow job השיבה בחיוב וציינה כי זה יעלה 400 ₪. השוטר השיב כי הוא מעוניין. החשפנית ניגשה למערערת ואח"כ חזרה אל השוטר ואמרה לו להתלוות אחריה ולהמתין מס' דקות שהחדר יתפנה, וכעבור 10 דקות בערך הובילה אותו לכיוון הקומה התחתונה. מפקח מגן ציין בדו"ח כי כשירדו לקומה התחתונה הבחין בקיר שחור שהחשפנית הזיזה ואז נכנסו למסדרון צר ובו החדרים הפרטיים, וציין כי מוקדם יותר כשהלך לשירותים באותה הקומה לא הבחין בדלת. על פי הדו"ח החשפנית ביקשה את הכסף וניסתה להוריד את מכנסיו ותחתוניו אך הוא עצר אותה. על פי הדו"ח גם כשהזמין ריקוד פרטי מחשפנית אחרת בשם אירה, היא השיבה לשאלתו כי יש חדר פרטי וזה עולה 500 ₪. לאחר שציין כי הוא מעוניין, ביקשה החשפנית שיחכה והיא תקרא לו. השוטר הבחין שהיא פנתה למערערת ואח"כ שבה אליו ואמרה לו שבעוד 10 דקות יהיה ניתן להיכנס לחדר הפרטי.

16.7. דו"ח פעולה מיום 6.12.2017 ולוח תצלומים מאת רס"ר איתי אקוקה, המתאר ביצוע חיפוש במועדון בעת פשיטת המשטרה במקום ביום 6.12.2017, בצירוף סרטון ותמונות שצולמו במקום. על פי הדו"ח, בסיוור במקום, בנוכחות המערערת, הוא הבחין בעטיפות של קונדומים וקונדומים משומשים בפח שבכניסה לשירותים, כאשר המערערת השיבה כי זה שירותים ואין לה שליטה על מה קורה שם. בהמשך צולמו שני החדרים הפרטיים שבאחד החדרים על הרצפה היו 2 קונדומים משומשים, ובסריקה במקום נמצאו תיק ובתוכו חומר סיכה, ויברטור ורוד, מגבונים וקונדומים. בדו"ח צוין כי במהלך החיפוש נתפסו המוצגים הבאים: טלפון סמסונג של המערערת; פלאפון אייפון של ה.ח.; כסף מזומן בסך של 49,750 ₪ שנתפס בכיס פנימי בתיק של ה.ח.; כסף מזומן בסך של 2,900 ₪ שנתפס בתיקה של ה.ח.; 23 שטרות של דולר 1 של המועדון בתיקה של ה.ח. על פי הדו"ח השיבה ה.ח. כי הסך של ה-2,900 ₪ הם מעבודתה כחשפנית, וכי ה-49,750 ₪ הם מעסק ההלבשה התחתונה שבבעלותה וכי יש לה קבלות, וכי היא מחזיקה את הכסף אצלה לאור מס' פריצות לביתה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

16.8. הודעת י.מ מיום 11.12.2017, שהגיעה לארץ מאוקראינה, ולדבריה הועסקה במועדון על ידי המערערת, שמנהלת את המועדון, והסבירה לה על העבודה במקום והראתה לה את הבמה שעליה רוקדים. על פי הודעתה קיימים במועדון חדרים פרטיים בהם נמצאות בחורות אחת על אחד עם לקוחות, אך היא לא הייתה בחדרים אלו, והיא שמעה דיבורים בין הבחורות האחרות שנכנסות לחדרים האלה עם לקוחות. לדבריה, חשפניות אחרות שאלו אותה אם יש לה קונדומים. כמו כן, לקוחות שונים הציעו לה מידי יום ללכת איתם לחדר פרטי. כשנשאלה האם המערערת יודעת על הנעשה בחדרים הפרטים השיבה כי "אני לא יודעת, אבל אני חושבת שהיא בטח יודעת" (שורה 207). יצוין כי י.מ העידה במשפט (ת"פ 18-2-35955), במסגרת עדות מוקדמת ביום 12.3.2018 וחזרה על האמור בהודעתה. העדה מסרה בין היתר כי לקוחות ערבים שהיו עם חשפניות ערביות ביקשו ללכת לחדרים הפרטיים, אך רק בתנאי שהיא תצטרף, ואביה של המערערת אמר לה: "שתכנסי לחדרים אני אחליף לך שטרות אחרים". כשנשאלה מדוע לא ציינה פרטים אלה בחקירתה השיבה כי ציינה את הדברים אך יכול להיות שבפחות פירוט.

16.9 הודעות המערערת שנחקרה באזהרה ביום 14.12.2017 וביום 18.12.2017 - המערערת הכחישה בחקירותיה את כל החשדות נגדה. בחקירתה מיום 14.12.2017 העידה כי החשפניות המזדמנות משלמות לה ₪ 150 עבור כל משמרת, אך רוב הבנות לא משלמות, וכי לכל היותר אחרי שבועיים שהן עובדות במועדון הן מפסיקות לשלם. כמו כן הכחישה כי העסיקה במועדון תיירות, וכשעומתה עם העובדה כי בעת הפשיטה ביום 6.12.2017 נתפסו שלוש תיירות שעבדו כחשפניות השיבה כי הן התחילו לעבוד לפני שבועיים וחצי, וכי על אף שביקשה את הדרכון שלהן הן לא הביאו לה ובכל מקרה מסרה כי שבוע וחצי לפני כן הייתה ביקורת של המשטרה והבנות נבדקו. לטענתה, היא אינה מעסיקה תיירות ולא ידעה שהן תיירות. בהמשך ציינה כי ידעה שהן תיירות אך סברה שיש להן אישורי עבודה.

בחקירתה ביום 18.12.2017 שבה והכחישה המערערת את כל המיוחס לה ומסרה כי מדובר במועדון חשפנות ולא בבית בושת, והוסיפה: "במועדון אצלנו לא נותנים ולא נתנו שירותי מין" (שורות 6-7). בהמשך, כשהתבקשה להגיב על הודעות של חשפניות לפיהן הן מספקות שירותי מין בתשלום במועדון השיבה "אני לא מרשה לאף אחת לספק שירותי מין בתשלום. הן משקרות..." (שורה 50). המערערת הכחישה כי נתנה אישור למי מהחשפניות ללכת לחדר פרטי עם לקוח. המערערת מסרה כי החדרים שצולמו במהלך הפשיטה משמשים כמחסן והיא לא ידעה להסביר את הקונדומים במקום וציינה כי הדלת של המחסן פתוחה והיא אינה יודעת מי נכנס לשם. עוד מסרה כי לא ראתה לקוח או חשפנית נכנסים למחסן. המערערת הכחישה כי קיבלה אי פעם מחשפניות שעובדות אצלה תשלום בסך ₪ 125

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

על השימוש בחדר הפרטי. בהמשך החקירה, כשהוצגה לה תמונות שונות וכשעומתה עם עדויות שונות מהן עולה כי ניתנו במועדון שירותי מין בתשלום – בחרה המערערת לשמור על זכות השתיקה.

17. עיון בחומר החקירה שהוצג לעיוני מוביל למסקנה, למצער בשלב זה, לפיה במסגרת פעילות המועדון סופקו שירותי מין תמורת תשלום, בעיקר בחדרים הפרטיים שהיו מוסוויים בקומת המרתף של המועדון, על בסיס יומיומי וכחלק מהפעילות השוטפת והשגרתית במועדון, ולא כ"יוזמה" בודדת או חריגה של מי מהחשפניות. אין מדובר במקרים ספורים, אלא בפעילות "שגרתית" ושכיחה שבוצעה במועדון, והשיאה למקום הכנסות, והכל בהיתר בניהול ופיקוח צמוד מצד המערערת.

18. אבהיר כי עולה מחומר הראיות, כי המערערת ניהלה וידעה לכאורה על הנעשה בחדרים הפרטיים. מהודעות החשפניות ומדו"חות הפעולה עולה לכאורה כי החשפניות שהורשו לכך, מלבד אלו שהיו תיירות, פנו אל המערערת בטרם ירדו אל החדרים הפרטיים כדי לקבל את רשותה. המערערת היא זו שהחליטה מתי יפתחו החדרים וויסתה את השימוש בהם. החשפניות העבירו למועדון 125 ₪ עבור השימוש בחדר הפרטי, שם העניקו שירותי מין ללקוחות תמורת כסף. במקום נמצאו קונדומים משומשים וממצאים שונים, המלמדים על קיומם של יחסי מין באותם חדרים. המערערת, שהכחישה באופן גורף את כל המיוחס לה, בחרה לשתוק בחלק נכבד מחקירתה וכך גם כשנשאלה באופן ספציפי באשר לידיעתה על הנעשה בחדרים.

למותר לציין כי מצופה היה מהמערערת כי תשטח את מלוא גרסתה, כנגד כל הראיות שהוצגו בפניה, כדי לדחות המיוחס לה ולבסס חפותה. נקבע בפסיקה לא אחת, כי זכות השתיקה כשמה כן היא – זכות, היונקת כוחה מזכותו של אדם שלא להפליל את עצמו. אולם, השומר על זכות השתיקה, עלול לשלם מחיר בגין מימושה. אכן, כי אין בה בשתיקה לבדה כדי להוות ראיה עצמאית לאשמתו של נאשם; אין לה כוח עצמאי, אלא מעין כוח נלווה לעצמתן של הראיות. בסופו של יום, השתיקה יכולה לחזק ולסייע לראיות התביעה במשפט.

ראו פסיקת כב' השופט ס' ג'ובראן בבש"פ 7216/05 ויסאם אגבריה נ' מדינת ישראל (23.8.2005):

"אכן זכות השתיקה הינה זכות המוקנית לנאשם על-פי דין וכל נאשם רשאי לעשות שימוש בזכות זו – אולם במקרה שלנו העורר יכול היה בנקל להפריך את החשדות המיוחסים לו על ידי מסירת גרסה מפורטת מטעמו, אך הוא, מטעמים השמורים עימו, בחר שלא לעשות כן ודבק בזכות השתיקה. אם העורר היה מוסר את גרסתו למהלך האירועים, המשטרה יכולה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 18-03-68183 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

הייתה לבדוק גרסה זו ולנסות לאמתה, ואם גרסתו הייתה מתאמתת, יש להניח, כי היה משוחרר ממעצר עוד מלפני זמן רב".

וכפי שציין כב' השופט י' אנגלרד בבש"פ 1250/99 גבאי נ' מדינת ישראל (26.3.1999):

"גם שתיקת העורר במשטרה, אשר לא נתן גרסאות מטעמו כנגד הגרסאות שמסרו המתלוננים, מחזקת את התשתית הראייתית לכאורה. על פי ההלכה הפסוקה, כאשר הנסיבות קוראות למתן הסבר מפי הנאשם, אשר ירחיקו מן המעשים המיוחסים לו, והוא נמנע מלעשות כן, מתחזקת גרסת התביעה (ראה, למשל, בש"פ 8948/96 בן שטרית נ' מדינת ישראל). הסבריו של הסנגור אינם תחליף למסירת גרסה מפי הנאשם עצמו, ואין בהם כדי 'לכרסם' בחומר הראיות".

19. הנה כי כן, יישום אמת המידה שעליה עמדתי לעיל מוביל לשיטתי למסקנה כי הונחה תשתית ראייתית לכאורית מספקת לביסוס סיכוי סביר להרשעת המערערת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

בהקשר זה אציין גם את מסקנתו של חברי כב' השופט ציון קאפח, בהחלטתו מיום 24.12.2017, במסגרת הערעור שהוגש לפניו על דחיית הערעור בגין הוצאת הצו, כך בלשונו: "עיינתי בהחלטת בית משפט קמא, דבר דבור על אופניו ובחומר הראיות הרלוונטי ומצאתי כי אכן במקום היו חדרים פרטיים בהם ניתן לקבל שירותי מין בתשלום. המערערת ידעה היטב על המתרחש בחדרים והיא אף חלקה ברווחים עם כל עובדת אשר קיימה אקט מיני. 'הריקודים הפרטיים', אינם אלא מסווה למתן שירותי מין תמורת אתנן".

20. לצד זאת אבהיר כי לא נעלמו מעיני טענותיו של ב"כ המערערת כי חלק מהעדויות הן בחזקת עדות סברה וכן לאפשרות כי חלק מהעדויות שמסרו הודעות במשטרה ומעמדן כתיירות לא תגענה לישראל למסור עדות במשפט. ברם, לא הונחה לפני כל תשתית ראייתית לפיה יש חשש ממשי כי עדותן של אותן נשים לא תישמענה, בעיקר לאור החלטת בית המשפט בהליך העיקרי כי עדויות העדות שעתידות לעזוב את הארץ תישמענה כבר ביום 17.7.2018. כמו כן, אף אם חלקים מאותן עדויות הן בחזקת עדות סברה, עדיין סבורני כי המסה הראייתית הלכאורית, אף אם אייחס לה בשל כך כרסום מסוים, הינה בהיקף ובעצמה מספקת כדי לבסס את אותו סיכוי סביר להרשעה בעבירות הרלוונטיות. לבסוף, אציין כי לא הוצגה לפני ולו ראשית ראיה לכאורית להשפעה שלילית מצד אחד החוקרים, שלימים נחשד בביצוע עבירות כלפי נחקרות אחרות, במסגרת חלקו בחקירת פרשה אחרת נשוא הליך משפט אחר.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

21. מכל המקובץ, אני קובע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המקימה פוטנציאל מספק לכך שהמערערת תורשע בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום, לאחר שחומר הראיות הגולמי יעובד ב"כור ההיתוך של ההליך הפלילי".

22. כפי שפורט לעיל, לשם הוצאת צו להגבלת שימוש עד לתום ההליכים (בניגוד להגבלה לתקופה קצובה) נדרש בית המשפט להשתכנע כי לא רק שהמקום משמש בעיקרו לביצוע עבירה המנויה בתוספת לחוק, אלא קיים יסוד סביר לחשש שיש בעבירה כדי לסכן את ביטחונו של אדם או הציבור.

כאמור לעיל, שוכנעתי כי יש די בחומר הראיות שהובא לעיוני כדי ללמד על כך שבין כתלי המועדון סופקו שירותי מין, מסוגים שונים, מצד מספר נשים שהועסקו במקום, אשר נדרשו להעביר מכספי התמורה שקיבלו מהלקוח, סך של 125 ₪, בגין כל מפגש, לטובת קופת המועדון, שלרוב נוהלה על ידי אביה של המערערת. כל כניסה לחדרים הפרטיים בלווי לקוח הייתה כפופה לאישורה של המערערת. לאור זאת לא מצאתי להידרש לשאלה האם גם "ריקוד ארוטי" כשלעצמו, תמורת תוספת תשלום, מהווה מתן שירותי מין. יתר על כן, גם אם בין יתר הפעילויות במועדון נכללו פעילויות חוקיות, הרי ששוכנעתי שיש בסיס ראייתי לכאורי איתן דיו למתן שירותי מין בתשלום כחלק מהפעילות הרגילה והשוטפת במועדון, ואין בידי לקבוע, למצער בשלב דיוני זה, כי מדובר בפעילות שולית או זניחה ביחס לכלל השירותים החוקיים שניתנו במקום. יתר על כן, מהודעות החשפניות שהובאו לעיוני עולה לכאורה כי אותן חשפניות שהורשו לתן שירותי מין בתשלום, פעלו במהלך המפגשים, באותם ריקודים ארוטיים במתחם הריקודים כדי לשכנע את לקוחות המועדון לצרוך מהן שירותי מין בתשלום בחדרים הפרטיים שבמרתף, ובמקביל לקוחות המקום היו מודעים לאפשרות זו וביקשו לקבל את השירותים הללו מחשפניות שונות, גם מאלה שלא הורשו על ידי המערערת לרדת לאותם חדרים פרטיים.

בנסיבות העניין התרשמתי גם כי קיים יסוד סביר לחשש כי יש בפעילות העבריינית המתוארת, כך לכאורה, כדי לסכן את ביטחונן של אותן חשפניות העובדות במועדון במתן שירותי מין תמורת כסף לרוב מתוך מצוקה כלכלית קשה על רקע סוציאקונומי מורכב, לצד הצורך להגן על הציבור בכללותו, מפני ההשפעות השליליות שבעבירות הסרסרות והחזקת מקום לשם זנות, אשר לא אחת מובילות לפעילות עבריינית אחרת, כגון אלימות פיזית ומילולית וצריכת סמים.

23. עם זאת, אין די בקביעה כי קיימת תשתית ראיית לכאורית לביצוע העבירות שבתוספת הראשונה לחוק; המסקנה כי הגבלת השימוש במקום חיונית למניעת המשך ביצוע העבירות והקביעה כי קיים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 18-03-68183 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

יסוד סביר לחשש שיש בעבירות הרלוונטיות כדי לסכן את ביטחונו של אדם או הציבור. בהתאם לסעיף 4 לחוק נדרש כי תנאי הצו, הגבלות או האיסורים, לרבות משכו ייעשו במידה שלא תעלה על הנדרש בנסיבות העניין כדי למנוע המשך ביצוע העבירות במקום.

ודוקו, תכלית החוק הינה מניעתית וצופה פני עתיד ולא עונשית. הצו נשוא הערעורים נועד לשבש ככל הניתן את המשך הפעילות העבריינית לכאורה במקום בכל הנוגע לסרסרות ולהספקת מקום זנות, ולמנוע הישנות ביצוע העבירות באותו מקום.

גם עיון בדברי ההסבר להצעת החוק מיום 15.11.2004 מלמד על כך שמדובר באמצעי מניעתי, וכך נאמר: "צו ההפסקה נועד ליתן בידי רשויות אכיפת החוק אמצעי יעיל לצמצום התופעה העבריינית של העסקת אנשים בזנות, זאת משום שסגירת המקום לציבור צפויה להקשות על הקשר שבין קהל הלקוחות לבין המקום שבו ניתנים שירותי הזנות וכך להצר את צעדיהם של מבצעי העבירות. ... בשל אופייה של הפעילות העבריינית הקשורה בעבירות זנות היא עשויה להתחדש בתוך זמן קצר ביותר באותו המקום שבו התקיימה, אף אם באי המקום נעצרו קודם לכן; כדי למנוע את חידושה יש הכרח פעמים רבות להפסיק את השימוש במקום לאלתר או להגבילו".

ואכן, בית משפט קמא שקל את האפשרות להגביל השימוש במקום לתקופה בת 60 יום בלבד לפי סעיף 3א(ג)(1) לחוק, ולבסוף הגיע למסקנה כי לא די בתקופה קצובה זו כדי להביא להפסקת ביצוע העבירות במועדון. כמו כן נקבע כי לא ניתן להסתפק באיטום שני החדרים הפרטיים בבלוקים וכך לאפשר חזרה של יתר חלקי המועדון לפעילות כבקשת המערער. אבהיר כי לא מצאתי כל הצדקה להתערב בהחלטה זו של בית המשפט קמא.

שותף אני לדעה כי יש קושי של ממש לתן אמון במערערת נוכח העולה מכלל ההודעות שנגבו במהלך החקירה ודו"חות הפעולה של השוטרים כנגד גרסתה של המערערת לפיה כי כל הפעילות המינית האסורה, בנסיבותיה, לא היו בידיעתה, עד שבחרה כאמור לשמור על זכות השתיקה. צדק בית משפט קמא בהחלטתו כי הבסיס לאפשרות חזרה לפעילות המועדון בתנאים מגבילים הוא מתן אמון במערערת כי תקפיד על התנאים ותקיימם. עצם העובדה שהחדרים הפרטיים היו חבויים בקומת המרתף, ונעשה מאמץ להסתירם מלמד על הקושי בקביעת תנאים מתונים שיבטיחו את המשך הפעילות החוקית במועדון, מבלי שהפעילות העבריינית לכאורה תימשך בהיחבא. יתר על כן, אף אם תימצא גרסת המערערת נכונה, לפיה היא כלל לא ידעה על מתן שירותי המין בתמורה בחדרים הפרטיים שבמועדון, גם אז קשה לתן אמון המערערת כי לכאורה תשכיל מעתה למנוע הישנות פעילות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עצ"מ 18-03-68183 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

שכזו. הווה אומר, עולה מטענות המערערת, כמי שמנהלת את המועדון, ובמסגרת זו אף קיבלה את אותן חשפניות לעבודה, פיקחה עליהן והסבירה להן על מהות העבודה, כי לכאורה נפלה קרבן לקשר שקשרו סביבה כל עובדי המקום, באופן שבו אותן חשפניות הצליחו להערים עליה ולספק ללקוחות המקום מדי ערב שירותי מין בקומת המרתף, מבלי שהמערערת ידעה על כך או ראתה זאת, בעוד היא עצמה סברה לתומה כי אותם חדרים מוסווים משמשים לצורך מחסנים בלבד, כפי טענתה, ועד כדי כך רב היה התחכום ו"קשר השתיקה", שהוסתר מהמערערת כי אותן חשפניות העבירו סך של 125 ₪ לקופת המועדון בעבור כל לקוח שהתלווה אליהן לקומת המרתף, והמערערת אף לא שמה ליבה לאמצעי המניעה המשומשים וממצאים נוספים המלמדים על הפעילות המינית הענפה במקום, כפי שנמצאו ותועדו בפשיטת המשטרה. הנה כי כן, ככל שכך היו פני הדברים, הכיצד ניתן לבטוח במערערת כי תשכיל בעתיד למנוע הישנות מקרים דומים, כאשר לפי טענתה, כל המתואר לעיל הוסתר מעיניה והיא לא ידעה על כך, חרף כל האינדיקציות הברורות ועל אף שהחשפניות שמסרו הודעתן סיפרו כי מרבית החשפניות והלקוחות דיברו תכופות על שירותי המין המוצעים בחדרים הפרטיים. ודומני כי התשובה על כך ברורה.

24. לבסוף, לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא כי טענות המערערת באשר לביטול כתב האישום, משום שלא נערך שימוע והחלטת פרקליטת המחוז לפטור משימוע ומחובת יידוע, מקומן לדון בהליך העיקרי. וכך גם בכל הנוגע לטענה כי הבקשה להארכת הצו המנהלי מיום 25.2.2018 הוגשה מס' ימים לאחר פקיעת הצו המנהלי ביום 18.2.2018. כאמור אין חולק כי המועדון היה סגור בכל אותה תקופה, ונוכח המסקנות אליהן הגעתי בהחלטתי זו, הרי שגם אם נפלה תקלה טכנית כזו או אחרת, היא נסוגה מפני האינטרס הציבורי המחייב את המשך סגירת המועדון לשם הבטחת ביטחונן של עובדות המקום והציבור בכללותו, מהנימוקים שמניתי.

25. טרם חתימה אני מוצא להבהיר כי היות והמערערת שוכרת את הנכס, הרי שצו הגבלת השימוש במקום מוגבל לאיסור המשך הפעלת המועדון המדובר ואינו מונע מבעל המקרקעין לעשות בנכס שבבעלותו כל שימוש חוקי אחר, ככל שיחסי השכירות בינו לבין המערערת יגיעו לקיצם.

26. מכל הטעמים שמניתי, הערעור נדחה.

**המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים.
חומר החקירה יוחזר לב"כ המשיבה.**

**בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים**

עצ"מ 68183-03-18 אבנבך נ' מדינת ישראל ואח'

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשע"ח, 11 יוני 2018, בהעדר הצדדים.

יוסי טופף, שופט